

BEYAZ
odadan
HIKÂYELELER

ALPER SALDIRAN

© KARAKARGA YAYINLARI 78

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

BEYAZ ODADAN HİKÂYELER

Alper Saldıran

Genel Yayın Yönetmeni: M. K. Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Kapak Tasarımı ve Fotoğrafi: Fethi Karaduman

Sayfa Düzeni: Sedat Gösterikli

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1-2. Baskı: Ekim 2017

3. Baskı: Kasım 2017

ISBN: 978-605-9670-80-7

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumalioğlu, M. K. Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 [karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi

Kat 2, B Blok, No 403, Topkapı - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 29652

İçindekiler

Yazmak.....	9
Anneannem.....	11
Denk Gelmeler.....	14
Herkes Bir Kitaptır.....	16
Bay Önyargı.....	19
Müzik Olmasaydı.....	21
Erkan Oğur.....	23
Düğünlere Hevesle Giden Aysel.....	25
Gülme Gelince Tırnaklarına Bak.....	28
İletişemeyenler.....	31
Düşünce.....	34
İçgüdü.....	36
Mahir Dede ve Torun Ahmet.....	38
Sahaf'tan Kitap Almak.....	42
Yaşlanmaya Vakti Olmayan Adam.....	44
Tiyatro.....	46
O.....	51
Müze.....	54
Anı Koleksiyoncusu.....	56
Günaydın.....	60
İnsanlık Öldü mü?.....	63
Maskeler.....	65
Şikâyetçi.....	67
Voltron'ı Oluşturmak.....	69
Soran Adam.....	71
Kaptan.....	73

Sevgisizler Ülkesi.....	76
Nejat Amcanın Yaşamı	79
Kendi Kendine Konuşana Akıllı Derler	81
Nerelisin Sorusuna Verilen Cevaplar.....	83
Telefon İşletmeleri.....	86
Olmadı	89
İstanbul	90
Üşengeç Adam	92
Futbolcunun Dramı	94
Delikanlılığın İngilizcesi: Rock'n Roll.....	96
90'ların Pazar Geceleri.....	98
İlk Bisiklet.....	100
Deniz Kenarını Şehrin Göbeğine Getirmek	102
İnsan Olmak.....	105
Tahta Kurşun Kalem Sonuna Kadar Kullanmak	107
Milenyum	109
1 Nisan 1 İnsan	112
Masalıcı - Eczacı Cem	115
Yürüyen Adam.....	118
Depresyon	121
Çocuk Parklarının Egzersiz Alanlarına Dönüşmesi	124
Boş İşler Uzmanı.....	127
Kaza	130
Bir Kafenin Anıları.....	134
Dükkan Bomboş Ama Vitrin Yıkılıyor.....	138
Son.....	140

Anneannem, Esin Arasta'ya...

Yazmak

Bomboş, bembeyaz bir odadasın...

Beyaz, ışığı yansıtan bir renk olduğu için, içerisi son derece aydınlık.

Odanın ortasında, bir masa var, bir de sandalye; onlar da beyaz. Masanın üzerinde boş bir kâğıt, bir de kalem... Odadaki tek renklilik, üzerindeki kıyafetlerle, sensin.

Ne yazacağını bilmeden, kalemi alıyorsun. Kalem kâğıda değişiyor ve akıp gidiyor. Ucundan, önce harfler çıkmaya başlıyor, sonra kelimeler. Yazılmamış ama yazılmayı bekleyen, ne kadar da çok şey varmış.

Beynin, yüreğin, yaşadıkların, yaşamadıkların, yaşamak istediklerin, hayal kırıklıkların, mutlulukların, kızgınlıkların, etkilendiklerin... Ne varsa önce zihnine, oradan da kalemin ucuna üşüşüyor birden. “Kelimeler, kelimeler, kelimeler...” arkasındakileriye yaşayan bilir.

Kalem bazen tak diye duruyor. Yaşananlar, kelimelere dönüşmekte zorlanıyor. Bir kaldırıyorsun başını; o aydınlık boşluk gitmemiş, öylece duruyor. Hâlbuki yazarken, gitmiş gibi oluyor.

Düşünceler yine üşüştüğünde, kalem de tekrar hareket etmeye başlıyor. Yazma hızı, düşünce hızına yetişmeye çalışıyor, elin düşünceleri kovalıyor. Aklına öyle şeyler geliyor ki unuttuğunu sandığın, şaşırıyorsun; “Aaa, unutmamışım!”

* *Hamlet’ in bir repliği.*

Elin, düşünceyi yakalayamıyor. Kelimeler, bazen ne hissettiğini anlatmaya yetmiyor ve kalem bir kez daha duruyor. Başını bir kez daha kaldırdığında, boşluk yine orada duruyor; buna biraz sinirin bozuluyor. Ne diye kızılıyorsun? Boşluk sana zarar vermeye çalışmıyor ki. Sen, boşlukta bir şey yapamıyorsun ya da tembelliğinden yapmıyorsun.

Bir anda kalemi elinden bırakıyorsun. O boşluğu anlamak için düşünmeye başlıyorsun. Kızgınlıkla başladığın düşünceler, özeleştiriyeye dönüşüyor. Yapabileceğin halde yapmadıkların aklına geliyor, pişmanlık devreye giriyor. Bir bakmışsın, geçmişle hesaplaşmaya başlamışsın, suçlu arıyorsun ama ne fayda? Olan olmuş.

“Zaman makinesi yapılmadı ki, atlayıp o ana geri giderek hatalar düzeltesin. Belki de icat edildi ama henüz kimse bilmiyor.” Tam düşüncede kaybolmaya başlamışken... “Aman saçmalama. Neyse, nerede kalmıştık?”

Gerilim artıyor. “Dur, artık kızma kendine, gidemiyorsun işte geçmişe. Bundan sonrasına bak, yapabileceğin halde yapmazlık yapma, yapmayacaksan da iyice düşün, öyle yapma.” Boşluk hâlâ seninle orada ama sen ona artık başka bir açıdan bakıyorsun, geleceğe yöneldin.

El yine kalemi alıyor ve yazmaya başlıyor.

Yazmak, ne kadar da yaşamaya benziyor. Sen yazdıkça kâğıt doluyor, anlam kazanıyor. Hayat sanki boş bir kâğıt, sense yazar; yazdıkça yaşıyor, yaşadıkça yazıyorsun.

Anneannem

Beni anneannem büyüttü.

Annem ve babam çalıştıklarından dolayı her sabah beni anneanneme bırakırlardı. Ben beş yaşındayken, beraber camın önünde durup yoldan geçen insanları izlediğimizi hatırlıyorum. Şişman biri geçtiği zaman sorardı; “Ben mi daha şişmanım yoksa o geçen mi?”

“Sen,” der, gülerdim. O da gülerdi.

Gülüşünde, kızışında, üzüüşünde, korkuşunda hiçbir gölge yoktu. Huysuzluğu bile, çoğu insanın en tatlı halinden daha tatlıydı. İnsan sevdiğiyle uğraşır. Ben de onunla çok uğraşır, onu kızdırır, sonunda da çeşitli komikliklerle kahkahalara boğardım. Onun gülmesini izlemek muhteşemdi. Onu güldürmek, bana da neşe verirdi.

Hayatta onun kadar saf, temiz yürekli birini tanımadım. Ne dersem diyeyim, inanırdı. Benim ilk arkadaşım; günde on saat birlikteydik. Aynı apartmanda altı üstlü otururduk, komşuyduk. Hayatta, ismini ilk öğrendiğim insandı Esin Arasta.

İnsana dertlerini unutturacak kadar güzel gözleri vardı. Sanki bu dünyadan değil gibiydi, adı gibi esinlendiriciydi. Bir periydi o. Ağzından bir kere bile bir kötü söz çıktığını duymadım. Dünyanın ve insanların en rezil hallerine şahit olmasına rağmen, tertemiz kalması hayranlık uyandırıcıydı. Dünyanın çamuru onu hiç kirletememişti.

İlk muzipliklerimi, ilk esprilerimi ona yaptım. İlk öğrendiğim şakaları onun üzerinde denedim. Benim için hayatın temsilcisiydi; hayatımın hatırladığım ilk anlarından itibaren o hep vardı.

Hayatı onun üzerinden deneyimlemeye başladım. Her hava koşulunda beni sorgusuzca kabul eden bir liman, bana sınırsız şımarıklık hakkı tanıyan tek insandı. Ben onu zaman zaman kırsam da, o bana kırılmadı. Tek olumsuz yanı, beni üzmemek için olayları, insanların yaptıklarını benden saklaması oldu. Onu üzgün görüp de “Ne oldu sana?” diye sorduğumda; “Yok bir şey, sana öyle geliyor,” derdi hep. Haklıydı aslında; ona herhangi bir zarar gelirse gözlerim kararır, o an kimseyi tanımaz ve dünyayı yakardım.

İlk gitarımı o aldı; ilk o “Bu çocuk tiyatrocı olacak,” dedi. Seçtiğim her yolda, beni maddi manevi hep destekledi. Yemedi yedirdi, giymedi giydirdi. Gücü yettiğince her zaman, her koşulda destek oldu. Var olabilmem için elimden tuttu. Konservatuar giriş sınavlarının parasını o verdi. Bugün, attığım her adımda, aldığım her nefeste, oynadığım her rolde, o vardır.

Ressamdı. Ruhunu tuvallere yansıttı. Kendimi bildim bileli resim yapardı, bundan hiç vazgeçmedi.

Onunla sık sık sohbet ederdik. Bana gençliğini, yaşadıklarını, kırgınlıklarını, sevinçlerini, arkadaşlarını ve canlı bir şahidi olarak tarihi anlatırdı. Onu tanıyan insanlar, bazen en yakınları bile, onun kıymetini bilememişti; onun o güzel, lekesiz yüreğini görmemişti.

Demem dünyadan göçtüğünde, kendini yalnız hissetmesin diye onunla yaşamaya başladım. Annemden ve babamdan çok onunla vakit geçirdiğimden, birbirimizi daha iyi tanır ve anlardık. Anneanne torundan çok, ev arkadaşı gibiydik. Orada kaldığım günler, bir arkadaşımın evinde kalıyormuşum gibi gelirdi. “Seninle ev arkadaşınız,” dediğimde gülerdi. Her konuşmamızda, yaşlarımız sanki ortadan kalkardı.

Doğduğum günden 30 yaşına gelene kadar her dönemimi bildi, girdiğim bütün ruh hallerime şahit oldu.

Bir gün şehir dışında çekimdeyken, bir telefon geldi: Kalbi durmuş. Tekrar çalıştırmışlar.

Hiç beklemiyordum. Daha iki gün önce telefonlaşmıştık, hiçbir şeyi yoktu. O, bir genç kız gibi sağlıklı ve hareketliydi. Kalbi, hiçbir belirti göstermeden durmuştu. O saate kadar hiçbir şeyi yokmuş, hatta sabah yürüyüşe bile çıkmış.

Bir anda perişan oldum, setten izin istedim. Tenha bir yerde anlamaya çalıştım, ama algılayamadım. Çaresizce, olduğum yerde kaldım. Haykırmak istedim ama sesim çıkamadı. Sonra kalbi tekrar durdu. Hayatta aldığım en kötü haber, yaşadığım en büyük felaket buydu. Bir anda her şey anlamını yitirdi. Zaman durdu gibi geldi; ama her zamanki gibi yoluna devam ediyordu. İlk uçağa binip İstanbul'a gidecektim. Bir türlü sabah olmuyordu; hiç uyumadım.

Sabaha yakın kapı çaldı, açtım; karşımda yalnızlığım, tıpkı ben. Buyur ettim, içeri geldi. Gün ağarana kadar sohbet ettik. Sonra gitti; giderken hiçbir şey söylemedi. Ne yaşarken ne de giderken kimseye yük olmadı. Hep onuruyla yaşadı.

Anneannem şimdi bütün asaleti ve güzelliğiyle, anılarımın başköşesindeki tahtta oturuyor.

Denk Gelmeler

Hayat bazen öyle olayları, öyle insanları bir araya getirir ki, taşlar cuk diye yerine oturur.

Mesela, bir iş yapılır; çıkan sonuçta, senin de payın vardır, beraber çalıştıklarının da. Ortada sadece sen yoksundur; diğerleri de. İş seni ve diğerlerini aşmıştır. Tek başına yapamayacağın kadar güzel ve detaylı olmuştur. Herkes ortaya, işi gerçekleştirmek niyetiyle, enerjisini koymuştur.

Sanki palete birçok renk konmuş, bu renkler karışmış ve yepyeni bir renk oluşmuştur. Daha önce o rengi hiç görmemişsindir, özgündür ve bundan çok etkilenmişsindir. Bir yandan “Bunu benim yaptım?” dersin ve şaşırırsın, bir yandan da içinde büyük bir coşku vardır. Bu, eşi benzeri olmayan bir duygudur. “Haz”, bu duyguyu açıklamaya yetmez. O yeni tonun içinde senin de renginin olması seni yüceltmıştır ve ortaya çıkan bu yepyeni görüntü, artık seni de bürümüştür.

Bu iş henüz olmadan, insanlar birbirini henüz tanımazken, bir araya gelinir. Bir şekilde hayat onları bir araya getirmiştir. Bu “bir şekilde” kısmı tesadüf gibi gözükse de, aslında tesadüf değildir. “Tesadüf diye bir şey yoktur,” sözüne kesinlikle katılıyorum.

Bu bir araya gelen insanların niyetleri ve amaçları, yaptıkları işteki rolleri ne olursa olsun, işi gerçekleştirmek düşüncesiyle yola çıkıldığı zaman, genelde hayat onlara yardım eder. İş hem çok kolay yapılmış hissiyle akar gider, hem de asgari yıpranmayla olabilecek en iyi sonuç alınır. Arada sırada sıkılğan, bezgin, “Ne işim var benim burada?” havasında olanlar, farkında olarak ya da

olmayarak frekansı bozarlar, düzgünü yamultmaya çalışırlar. Buna müsaade etmemek gerekir.

Böyle insanlar, yaptıkları işe odaklananları gereksiz yere yorar, işi gereksiz yere zorlaştırırlar. Frekansı bozmayı başaramazlarsa ya giderler ya da düzelir, ekibe kaynarlar. Böyle bir ekipte, az iş yapanla çok iş yapan kalitatif anlamda eşittir. Saygı esastır, sevgi kendiliğinden açığa çıkar. Herkes yaptırımıcı, çözümcü, uzlaşmacıdır. Çıkan sonuç, süreci bilmeyenler için her ne kadar anlaşılmazsa da, son derece etkileyicidir. İnsan, insan olduğu zamanlarda iş de bu şekilde olur. Bu manada da insan insana muhtaçtır.

Bu denk gelmelerde tam tersi de olabilir. Eğer bir frekans bozucuysan, denk gelmeler de frekans bozucularla olur. Böyle insanların denk gelmesiyle, bazen bir sonuç bile çıkmaz ya da çıksa bile, işin içinde olanların daha da frekans bozucu olmasına yarar. Denk gelmelerdeki frekans bozucular, genelde para odaklı olurlar ya da iş görmeyecek kadar moralleri bozuktur. Bütün hal ve tavrından, yüzünden gözünden olumsuzluk akıyordur. Sorunlar şikâyet etmek yoluyla dile getirilir ve hiç çözüm üretilmez. İkili ilişkilerde, aşk ve arkadaşlıkta da bu şekilde denk gelmeler yaşanır.

“Sen nasılsan, öylesine denk gelirsin.”